

Які б жахіття не вражали душу,
які б страхи не нівечили розум,
яка бридота б не труїла серце,
відповідь завжди одна:
«Яка ж прекрасна ця Пригода!»
Алістер Кроулі, «Книга Тота»

I

По п'ятницях у «Тунелі» відкривався філіал пекла. Ця темна і просмалена ригалівка, що окупувала кілька років тому обідрану будівлю колишнього кінотеатру, стала улюбленим прихистком тутешніх маргіналів: жодної плати за вхід, колеса для настрою й абсолютно ідіотська музика. З буденної сірості окраїн старого міста сюди стягалися вгашені й спрагли до пригод дівчата в чорному, прищаві юнаки з яскравим волоссям та інші шукачі халяви, тусовщики й меломани, торчки з відсутніми поглядами, неформали, збоченці та ще чортзна-хто. Саме та публіка, на яку я заслуговував.

Того вечора їх напхалося під зав'язку. Годі було й проштовхнутися крізь щільну масу спітнілих тіл, що цмулили з пластикової тари розбавлену сечу із запахом пива, закидалися чим перепаде, конвульсивно здригалися під музику та подекуди били одне одному пики. Такі були розваги в цьому районі міста, що його в народі називали Розломом. П'яне, вторчане й несамовите збіговисько тхнуло такою концентрованою сумішшю диму, алкогольних випарів та поту, що, здавалося, ще трохи — і запах почне скрапувати зі стелі. Словом, у тій дірі був нечуваний аншлаг.

Я стирчав на сцені вже години з півтори і майже валився з ніг від втоми. Задуха була нестерпною, волога струменіла спиною, і футболка змокла вщент, хоч викручуй. Відчуття шалено загострилися, сморід дратував, а перед очима пропливали кольорові кола. І руки — вони здавалися чужими, ніби я спостерігав

крізь тьмяне скло акваріума, як хтось інший швидко-ми, вправними, майже автоматичними рухами змінює диски, натискає потрібні клавіші та ворожить над ефекторами.

Постійне й надокучливе безсоння перетворювало все навколо на абсурдне видиво. Зосередитися на роботі було дедалі важче, лише досвід допомагав не розклеїтися остаточно. Звісно, якщо тобі й без того кепсько, запивати подвійні дози пігулок розбавленим пивом — то не наймудріше рішення. Шкода, що типове для такого невдахи, як я.

Я ненавидів п'ятниці, але потай чекав на них. Над ліжком у мене був наліплений календар, у якому я старанно, мов в'язень у камері, відмічав кожен пережитий день, вів ретельний графік вживання ліків («одна-дві таблетки за раз, перерви між прийомами — принаймні чотири години, максимальна кількість — шість на добу»), а до обведених чорним маркером п'ятничних колонок додав напис: «Музика та гроші, заткнися і працєю». Колись допомагало, але після того, як зазначені шість пігулок перетворювалися на вісім, десять і більше, а я плутався у днях і тижнях, усе почало втрачати сенс. Лишалася розпачлива думка: «Але ж я просто не можу без музики. Насправді більше нічого й не вмю, тож якщо передумаю, яка з мене користь?».

Того разу я вже знав, що все от-от розсиплеться. Грав виснажливо, із гострим відчуттям того, що має щось зламатися. Грав шалено й відверто, як востанне. З мене виривалося на волю чисте й непідробне божевілля, хаотичний вир переплетених звукових уламків. Судомні ритми й рвані мотиви. Пружний монотонний хребет, на який напластовувалася безліч уривків, фрагментів і деталей. Музика нескінченного коловороту образів і видінь, коротких хворобливих снів та понівеченої реальності, музика сигарет, пігулок, нападів і напівпритомності, повільного й болісного

очікування чогось незрозумілого, але невідвратно-го. Невпинні хвилі скреготу, шуму та свисту, крізь які проривалися зловісні удари, мов із *того боку* хтось бив у гігантський шаманський бубон.

Для всіх присутніх це було безглуздом, але качовим місивом. Для мене — стрункою й зрозумілою системою, в якій кожен, навіть найнепомітніший елемент мав визначене місце. Мій головний спосіб комунікації зі всесвітом. Моя мука. Моя історія, хай би якою невеселою вона була. Чи ж міг тоді уявити, що її почують — і зрозуміють навіть краще, ніж я сам?

— Оце ти роздаєш сьогодні! — переді мною вигулькнула склянка з пивом, а це значить, що на сцену вийшов Адаць — мій сусіда та єдиний товариш. — Ти б бачив, вони там усі подуріли в залі. Колеса з руками відривають — я вже майже півтора пакета штовхнув. Ні хріна не розуміють, але кажуть, що дуже круто. Шимон у захваті, нагрів виручки як за півмісяця, обіцяв на radoщах дати тобі ще й вихідні, аби лиш продовжувало стільки народу набігати, — кричав він мені майже в саме вухо.

— Та він же глухий як пень, йому що я, що пральна машина, аби касу робили! — мені довелося так само горланити у відповідь. — Та ти глянь на них, вони ж від цього пруться тільки тому, що геть навалені. Чорт забирай, та я сам навалений, а ти мені ще пиво тягнеш!

— Малий, аби ти так щоразу лупашив, я б тебе тверезим на сцену взагалі не пускав. Ми сьогодні з тобою на пару нормально розмутимо! — Адаць схвально лягнув мене по спині, аж я захитався. — Не сци, ти молодець! Давай у тому ж дусі ще хоча б півгодинки, я добарижу рештки, й тоді змиємося. До речі, там про тебе якась дівчина питала, оно стоїть, зліва. Гарнюня, не забудь узяти телефончик! — весело підморгнув, махнув рукою і зник, лишивши мене переварювати почуте.

Як же мене бісило, коли він так робив. Хоча б півгодинки! От же ж хитрий гівнюк.

Я сердито вдарив по клавішах і крутонув низькі частоти на максимум, аж стіни довкола загули. Якись укурки в залі радісно завищали. У мене сильно запульсувало в скронях. Я точно знав, що це означає. Знав ще з дитинства — коли з'являється це відчуття, наступні кілька днів обіцяють бути нестерпними. Пігулки можна буде викидати, то все до одного місця. Пограти на вихідних? Та не факт, що я завтра з ліжка встану.

Авжеж, Шимон, хазяїн цього неподобства, буде задоволений. Якщо в нього розкупатимуть оте гівно, що він мутить у місцевих бариг, а про це Адасть та інші хлопці подбають, я тут можу хоч один-єдиний диск поставити й урочисто врізати дуба прямо за пультом, ніхто й не помітить.

Заткнися й працюй? Атож, так і живемо. Не скигли. Не жалійся. Не дивися новин. Поменше балакай. Поменше світися. Уважно стеж за прийомом ліків. Принаймні в останньому я вже успішно проштрафився.

Що я за непорозуміння таке? Хирлява, невпевнена в собі ходяча помилка. Мені мало скоро виповнитися двадцять два, а я не мав друзів, родини, дівчини, документів, здоров'я та спокою. Четвертий рік намагався будь-що залягти на дно, але поки шукав спосіб заробляти чесно, лишаячись непомітним, життя наді мною відверто кепкувало. Хай і за добрі гроші, та перспектива товктися тричі на тиждень перед кількома сотнями душ непомітності аж ніяк не гарантувала.

Зітхнувши, я позирнув туди, куди показував Адасть, і чомусь одразу збагнув, про кого він говорив. Посеред рухливої людської маси виднівся єдиний острівець спокою — тендітна дівоча фігурка, що застигла на місці, так, ніби те, що відбувалося довкола, її геть не обходило. Дівчина уважно роздивлялася щось у своїх